

Fire og fyrretyvende Møde.

Fredagen den 2den Februar, Kl. 2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Fra Conseilpræsidenten har jeg idag modtaget følgende Skrivelse:

„Jeg har herved den Ære at meddele Hr. Formanden, at det ved Allerhøjeste Resolution af Dags Dato Allernaadigt har behaget Hans Majestæt Kongen at meddele Samtykke til en Forlængelse af den indeværende ordentlige Rigsdagssamling indtil den 31te Marts d. A.

Conseilpræsidiat, den 2den Februar 1877.

J. B. S. Estrup.“

Paa Dagsordenen staaar: Fortsættelse af første Behandling af: Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1877 til 31te Marts 1878.

Forhandlingen er gjenoptagen; den første Landsthingsmand for 9de Kreds har Ordet.

N. Rasmussen: Ifølge hele den politiske Stilling finder jeg Anledning til ved denne Leilighed at minde om, at Finantsloven er i den Henseende forskjellig fra andre Love, at den vender tilbage aarlig og skal vedtages een Gang aarlig. Naar jeg ser hen til den store Meningsforskjel, der i det andet Thing har været mellem den høie Regjering og Folkethingets Flertal, ser hen til, at en hel Mængde Forslag gjentagen i det andet Thing ere blevne forfaste med et meget stort Flertal, saa tror jeg, der kan være Anledning til at mindes, hvad der tidligere her i dette Thing er blevet udtalt, at den, der i Bevillingsfager siger Nei, er i Grunden den stærkeste, og det vil ikke alene være rigtigt for begge Things Medlemmer at mindes dette, men det vil særlig være godt for Landsthingets Medlemmer at mindes det. Vi vide jo nemlig, hvor tidt der her er Spørgsmaal om Rigebereftigelsen mellem de to Thing. Jeg skal nu ikke her videre udvilde, hvorledes Stillingen er i Henhold til vor Grundlov, men vi vide, at hvad der er foregaaet og sædvanlig foregaaer, at det i Reglen er saaledes, at dette Things Medlemmer ere tilbøjelige til at ville votere høiere Bevillinger end Flertallet i det andet Thing, og deri ligger selvfølgelig naturligen, at dette Things Standpunkt i en Mængde Tilfælde vil blive det, at det maa trække det korteste Straa. Denne Paamindelse kan selvfølgelig ogsaa i høi Grad gjælde Regjeringen og ikke mindst den nuværende Regjering, thi den

Tid kan maasse ikke være fjern, da vi staa ved det Punkt, at Finantsloven helst skulde være vedtaget, og at der kan være meget ringe Udsigt til, at vi kunne faae en Finantslov vedtaget inden Finantsaarets Udløb, og da, siger jeg, kommer der en alvorlig Tid for Regjeringen med Hensyn til at overveie sin Stilling. Den maa nemlig lægge Mærke til, at der har været talt ikke saa lidt om at regjere uden vedtagen Finantslov. Der har været talt en hel Del baade offentlig og privat derom, og det er en offentlig Hemmelighed, at i det Mindste et æret Medlem af den høitærede Regjering tror, at provisoriske Finantslove ere fuldkommen lovlige; men dertil vil jeg kun sige, at den Regjering, der vil indlufte sig i den Tanke: „Lad gaa, der bliver vel Raad“, vil blive mindet af Grundlovens § 49; den vil være en Gæst, der melder sig, og om endog Regjeringen vil søge at lukke baade Døre og Vren for denne Paragraf, vil den blive ved at melde sig og ubønhørlig banke paa, indtil en saadan Regjering kommer til at se skarpt, hvad det er, der staaar i Grundlovens § 49. — Efter disse Bemærkninger skal jeg tillade mig nogle Ytringer til, hvad den høitærede Conseilpræsident, tillige Finantsminister, udtalte ved Gaarsmødets Aabning. Den ærede Finantsminister begyndte med den Udtalelse, at han ikke, som det ellers var Sædvane, vilde begynde med at gjøre Rede for, hvorledes den finantsielle Status vilde stille sig efter den Finantslov, der forelaa som vedtaget i Folkethinget, da den høitærede Minister var fuldkommen overbevist om, at den ikke vilde blive det endelige Resultat. Det ubrede mig lidt, efter at jeg havde hørt den ærede Finantsministers Udsættelser paa Finantsloven, at det kunde være en Grund til ved denne Leilighed ingen Oplysning at give om Landets finantsielle Status; thi om det endelige Resultat ogsaa bliver nogle hundrede Tusinde Kr. fra eller til, har jo dog ikke saa Meget at sige. Men paa den anden Side finder jeg det meget naturligt, at den høie Conseilpræsident ikke ved nærværende Leilighed gjorde Offentligheden bekendt med, hvor rig Statskassen er, hvilken overordentlig Masse Penge der ligger i Statskassen, ja, saamange, at selv om den ærede Finantsminister vilde trykke dem med begge Hænder ned i Statskassen, vilde han dog ikke kunne faae dem trykket ned i Kassen, men de vilde sprudle til alle Sider. Jeg kan godt forstaa, at den høitærede Finantsminister, samtidig med, at der i det lille Danmark har været en meget daarlig Øst, samtidig med, at der er meget knapt med Penge mellem Mand og Mand, at Handel og Industri gaar trent og Arbeidsløsheden begynder at tiltage, kunde finde sig — jeg veed ikke, om han gjorde det, men jeg kan godt forstaa, om han gjorde det — lidt betænkelig ved at lade som den rige Mand, der kan leve i Fryd og Selvlighed, medens Statens Borgere egentlig ere i Trang. Jeg finder ikke, det er forunderligt, om det